

HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

MAGYAR CSERKÉSZ

XVII. ÉVFOLYAM

Vol. 47. No. 3-4.

1995., 3-4. sz.

Regösök és igricek gyülekezése (A „Programtörzs” a nagyréten)

„HONFOGLALÁS” — KÖZPONTI JUBILEUMI TÁBOR — Fillmore, 1995

HÍREINK

Az idő múlását mérő földkövek jelzik az életben. 1995 egy ilyen állomás volt a venezuelai magyar cserkészszek számára. Jubileumi év. A magyar cserkészet kezdetének 85., a külföldi magyar cserkész munkájának 50. és a venezuelai magyar cserkészetnek 45 éves fennállását ünnepelték a Szt. István és a Szt. Erzsébet cserkészcsapatok. Gazdag műsor keretében felidéztek a közös emlékeket, amelyek egész életükre összefűzték őket. A családi ünnepségre 1995. október 28-án került sor a caracas-i Magyar Házban, délelőtti 11 órától este a táborított befejezéséig.

CSERKÉSZPARANCSNOKOK ESKÜVŐJE

1995-ben két nem-mindennapi esemény fordult elő az amerikai magyar cserkészek életében: két-két csapatparancsnoki pár esküvője. Szeptember 3-án a két new yorki csapat parancsnoka kötött házasságot egymással. Klúg Zoltán a 7. sz. Erős Gusztáv cscs. parancsnoka és Aknay Diana, a 46. sz. Bánffy Kata lcs. parancsnoka tartották esküvői szertartásukat a Szt. István r.k. templomban. Kívánjuk, hogy boldogság és egyetértés kísérje életüket. (A második cserkész tisztviselő esküvőről esküvőről lapunk más helyén számolunk be.)

CSERKÉSZEK KITÜNTETÉSEI

A magyarországi kisemberek által fenntartott Bethlen Gábor Alapítvány kuratóriuma 1995. november 2-án a **Márton Áron- Emlékéremmel** tüntette ki a **Magyaródy Szabolcs** cscs. vezetésével Kanadában működő **Hunyadi Mátyás Munkaközösséget**, és az argentinai **Zrínyi Ifjúsági Kört**, melyet a buenos aires-i cserkészvezetők 42 éve hoztak létre és amit egymást követő utódaik azóta is irányítanak. A Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség immár közel tíz éve erőteljes tudományos ismeretterjesztést végez Amerikában. Költségeiket kiterjedt gyűjtésből fedezik,

igen nagy mennyiségben vásárolják, vagy fordítják, adják ki a megfelelő könyveket, s közel 2,000 (főleg egyetemi, főiskolai) könyvtárnak küldik meg ingyen a magyarság múltját — elfoglaltság nélkül — megvilágító műveket.

A Zrínyi Ifjúsági Kör azért a hétvégi magyar iskoláért kapott elismerést, mely négy évtizedes működése alatt közel 400 magyar diákot nevelt az anyanyelv tudására. Argentínában — mint minden cserkésziskolában — az érettségi tárgyak között kötelező a magyar történelem, amelyet az anyaország állami iskoláiban manapság főelosleges tantárgynak tekintenek.

1995. december 18-án adta át a Magyar Parlamentben, Horn Gyula miniszterelnök az újonnan alapított **Kisebbségért Díjat** húsz kitüntetett személynek és közösségnek. Kitüntetésüket a kisebbségek érdekében végzett kiemelkedő tevékenységükért kapták. Közöttük szerepel a 20 éve létrehozott new yorki **Magyar Emberi Jogok Alapítvány** (HHRF) és öt igazgatójuk, kik közül Hámos László, Latkóczy Emese és Szekeres Zsolt a magyar cserkészetben nevelődtek. Az amerikai politikai szervek előtt végzett „lobbyzó” (magyarul: érdekvédelmi) munkájuk pótolhatatlan értékű. Ez a tevékenység egyre terjed cserkészeink körében.

CSERKÉSZBÁL CSIKÁGÓBAN

Kitűnő hangulatban, mintegy 500 báli vendég vett részt a csikágói 19. sz. Hunyadi Mátyás csapat évi bálján, november 18-án. A cserkészbál már 15 éve a Háláadás ünnepe előtti szombatban hívja és hozza össze Csikágó magyarságát, fiatalokat és öregeket egyaránt. Ilyenkor mindenki, baráti társaságban és finom ételek, hangulatos zene mellett szórakozhat, s késő éjjeli kedvére táncolhat. A zenét a híres Hegedűs-együttes szolgáltatta, a kitűnő vacsorát Vendég Gábor szakácsművészetének köszönhetjük. A sütemények elkészítésében valósággal vetélkedtek egymással a cserkészszakmák. Mint mindig, ezúttal is a cserkészek minden előkészítő munkából kivették részüket, szorgoskodtak a konyhán, a tombolajegy árusításánál. Nagy sikere volt a lángössütésnek, ami szintén Vendég Gábor érdeme, sok cserkész és cserkészszülő segítségével. Az értékes tombola főnyereménye 2 New York és Budapest közötti repülőjegy volt, amit egy cserkész nagypapa nyert meg. (BICOK TERI — Chicago)

MAGYAR CSERKÉSZ AZ INTERNET-EN

1995. július 2. óta ifj. Bodnár Ágnes és Cseh Tibor szerkesztésében működik a Magyar Cserkész elektronikus változata az Internet-en. Célja, hogy a 15 milliós magyarság szétszórta cserkészetének érintkezését

előmozdítsa, felhasználva a kommunikáció forradalmának hatalmas új lehetőségét: az „E-mail”-t. Minden cserkészhírt, hivatalos közleményeket, csapatok értesítéseit, meghívókat, közösségi és személyi barátkozó leveleket, ötleteket közös tervek elindítására örömmel várunk. Minden mondanivalót szívesen közlünk, egyetlen megkötéssel: ne hágja át a tíz törvény etikai kereteit. Kérjük dél-amerikai, ausztráliai, kanadai, nyugat-európai és kárpát-medencei, valamint bárhol magányosan élő cserkésztestvéreinket, hogy kapcsolódjanak be a levelező-újság körébe. A fórum ideiglenes neve: kmcssz. Jelentkezés a fórumba:

To: INTERNET:kmcssz@hungary.com

Subj:

Text: subscribe

Cikk beküldésekor:

To: INTERNET:kmcssz@hungary.com

El ne felejtsük: az „E-mail” újságok egyelőre ékezet nélküliek, technikai problémák miatt. Dehát ez nálunk ősi hagyomány. Csak vissza kell mennünk a XIII. századba: „Latiatuc feylem zumtuchel, mic vogmuc. Ysa, por es chomu vogmuc...”

Kérem régi-vágású barátainkhoz: Ne legyintsük fölényesen a kommunikációs forradalom robbanásszerű jelenségére. A technológia prófétái ma már azt jósolják, hogy Kr. u. 2000-re (5 év múlva!) megszűnik a posta, mindent átvesz a fény sebességével kézbesítő elektronikus érintkezés. Jó lesz rá felkészülni.

További felvilágosítás:

ifj. Bodnár Ágnes: agnesb2469@aol.com

Cseh Tibor: 73171,1111@compuserve.com

MAGYAROK NÉMETORSZÁGBAN

A németországi magyarok létszámát 120 ezerre becsülik, ebből 100 ezer német honosított (német állampolgár). Közülük 25 ezer volt vajdasági vendégmunkás, 30 ezer erdélyi, 5 ezer felvidéki, a többi anyaországi magyar. 11 külföldi magyar cscs. létezik 9 városban. A Magyar Gimnázium 300 diákkal Kastl-ben működik. Közéleben van a 10 hektáros, gyönyörű Hárshegy-Cserkészpark.

Ukrán cserkészek húsvéti bélyegei

Elvégezted napi jótettedet?

Márton Lajos, a Magyar Cserkész és a Zászlónk illusztrátorának rajza az 1930. évi Cserkésznapotárban.

□□□□

KETTŐS JUBILEUM

„Érzitek-e még a vágyat?
Újra látni vén hazánkat...?
Szabad-e regőlni...?”

Juhász Gyuka: Regős az udvarban

Varázslatba ejtve, a fillmore-i Sík Sándor Cserkészpark augusztus 10. és 20. között kilépett a huszadik századból és visszaugrott a kilencedikbe. Cserkészek helyett honfoglaló magyarok lepték táborhelyeket, készen állva a honfoglalásra.

Kettős ünneplés volt a tárgya az idei szövetségi jubileumi tábornak: az egyetemes magyar cserkészzet 85. és a külföldi magyar cserkészzet 50. évfordulója. A tábor témája a honfoglalás, kellően tükrözte a II. világháborút követő éveket, amikor nyugati menekült táborokban igyekezett a magyar cserkészlet új hazát találni és újjáépülni. Lendvai-Lintner Imre úv. elnök — Imre bá — három párhuzamot emelt ki. A menekült cserkészek az ősmagyarokhoz hasonlóan új hazát kerestek a háború után. Össze kellett kovácsolniuk a szétszórta magyarokat egységes mozgalmába, összehasonlítva a Cserkészszövetség kiépítését a hét törzs vérszerződésével. A harmadik párhuzam a közös kultúra fontos szerepe a magyarság megmaradásában. A történelmi összefüggésnek ez a szelleme szívódott bele a fillmore-i tábor minden percébe.

Az első feladat volt a táborhely megkeresése. Illőképpen hét tábor volt, mely a programtörzset és a három-három fiú/lány korcsoportot képviselte. Mindegyik tábor egy magyar törzs nevét viselte. Ráadásul a nyelvművelő székely tábor már a táborhelyen várta a magyarokat, fogadva őket a székely törzs nevében. Rögtön elkezdődött az izgalom, mert alig búcsúzhattak el a modern civilizációtól, máris visszaszállították őket egy másik korszakba, egy másik világba. Etelközbe. Ott ismerték meg törzsi vezérüket és a délutáni besenyő támadás által megtudták, milyen veszély fenyegeti őket ideiglenes táborhelyükön. Az esti tábornőznél érkezett a hír Árpádtól, hogy a törzsek tartsanak gyűlést és döntsenek sorsuk felett. Másnap viharos ég alatt találkoztak a törzsek a „szent” ligetnél, ahol Árpád (azaz Imre bá) és Lehel (vagyis Vajtay István szöv. vt.) előtt a hét törzsfő vérszerződéssel esküt tett, hogy a magyar nép egységes lesz és együtt szerzi

Vérszerződés

meg új hazáját. A sámán áldásával szétszórta a népséget, hogy elfoglalja új hazáját a Kárpát-medencében, azaz a cserkészpark területét. A nyolc törzs -Megyer, Jenő, Nyék, Kér, Kürt-Gyarmat, Keszi, Tarján és Székely - elfoglalta táborhelyét és nekilátott a táborépítésnek. Még a másnap reggeli zivatar sem volt akkora akadály, hogy megghiúsíthatta volna táborépítésüket.

Dús tábori program fogadta a cserkészeket tíz napon keresztül. A tábori eseményeken kívül a programtörzs szorgalmasan végiglátogatta a táborokat, hogy saját kitervelt tennivalóival még sűrűbbé tegye a programjukat. Egyrészt a magyar nép kincseit osztogatták népdaltanítással, faragással, hímzéssel, másrészt erősítették a törzsek harci szellemét, figyelmeztetve őket az egyre növekvő bolgár veszedelemre. Testedzési gyakorlatokat előkészítették a honfoglalók a közeledő csatára; voltak számháború gyakorlatok forgószínpad stílusú edzőversenyek. Közben a bolgárok be-becsaptak, egyenként megtámadva a törzsek táborhelyeit, ahonnan mindig elraboltak valami törzsi jelvényt. Az izgalom a tetőfokra hágott a tábor végén megívott számháborúban, amelyben a magyarok hirtelen megtámadták a bolgárokat, elfogva vezérüket, Zalánt, aki kénytelen volt Árpád vezérnek behódolni.

De nemcsak a bolgárokkal küzdöttek a táborozók. Az utolsó napon a fejedelem győzelmi ünnepélyén vettek a nagy réten, hogy erejüket kipróbálhassák kötélműzettel és ügyességi versenyekkel.

Szombat délután a csapatok programjaira került a sor. Több hónapos készülődésnek most jött meg a próbája. Népi táncokat, népszokásokat és balladákat adtak elő. A csapatokon kívül több regös csoport is táncolt. Amerika és Kanada magyar cserkészei büszkén bemutatták évi munkájuk eredményeit, és a szabadtéri színpad ragyogott a magyar népviseletek színpompájában. Este az ünneplés folytatódott, ahol megemlékeztünk Bodnár Gábor bá születésnapjáról és elfelejtethetetlen szerepéről a magyar cserkészlet újjáélesztésében és felépítésében. Napközben az egész tábor a nagyréten gyülekezett, ahol Ádám atya felszentelte a park legújabb kopjafáját dr. Némethy György szövetségi elnök emlékére.

A vasárnapi misét táborzárás követte, Árpád és Lehel újból kiemelték az összetartás fontosságát és hangsúlyozták a magyar cserkészek szerepét a külföldi magyar kultúra megtartásában; a cserkész a láncszem, mely összeköti a múlt eredményeit a jövő reményeivel. Tíz nap élményeivel gazdagodva, ezekkel a gondolatokkal búcsúztak el egymástól a cserkészek, és indultak haza, kiki a saját városába.

NÉMETHY MÁRIA

HONFOGLALÓ

EMLÉKEK

FILLMORE-BÓL

Mottó: ... s előlép a másik regös, lantját megpendíti:

Augusztus 12-én korán reggel indultam a hosszú útra.

Kocsink tele volt gyerekekkel, táskákkal, tábori holmival. Hét óra hosszat szorongtunk, de jó kedvvel. Már az év eleje óta izgatottan készültünk erre a tíz napra: könyvet olvastunk, jelmezt készítettünk, sok minden egyébbe el voltunk foglalva.

De nem csak mi, hanem több száz személy Amerikaszerte és a világ más pontjain is. Most már elárulom: Fillmore-ba mentünk, a Sik Sándor Cserkészparkba. Az alkalmat a külföldi cserkészlet 50. évfordulója adta és a témája a honfoglalás volt, a közelgő 1,100 éves évforduló miatt. Így már az is kiderült, hogy a Fillmore-ba igyekvő sokszáz ember velünk együtt mind magyar volt és cserkész.

A jubileumi nagytáborok nagyon fontosak a cserkészéletben, mivel vizsgáztatják összetartásunkat és lelkesedésünket. Jó volt érezni, hogy ötven év elmúltával is

milyen lelkes a külföldre szakadt magyar cserkészlet mai nemzedéke, akik főleg Kanadát és az Egyesült Államokat képviselték. De jöttek Dél-Amerikából, Ausztráliából, Nyugat-Európából és Magyarországból is.

Megérkezés után már alig fértünk a bőrünkbe az izgalomtól. Gyorsan kipakoltunk és kerestük az altáborunkat.

Három korcsoportba voltak beosztva mind a fiúk, mind a lányok. Én a II. leánycsoportba kerültem, mint őrsvezető. A cserkészeket meleg barátság szálai kötik össze, és olyan jó volt a nagy réten össztalálkozni és elbeszélgetni a régi barátokkal.

Mindannyian cserkészgyenruhában és honfoglaló viseletben voltunk.

Két órákor kezdődött a tábor, és ekkor nagyot ugrott az idő. Az „időgép” elvitt a honfoglalás korába. Többé már nem Amerikában voltunk és nem ismertük a modern civilizáció tárgyait. Új hazát kereső ősmagyarokká változtunk. A feladat nem volt új a számunkra, mert a felkészülés legfontosabb része volt

László Gyula „Ötven rajz a honfoglalásról” című könyve, melyben a rajzok és a szöveg kézenfogva vezettek vissza ebbe a messzi korbba. Így mindenki a megfelelő viseletet hordta, persze leegyszerűsített, szimbolikus formában. A hét altábor a hét törzset jelképezte. A miénk volt a Kér törzs, Huba törzsfő vezérlete alatt. A többiekkel együtt mi is Etelközbe tartottunk, ideiglenes szálláshelyünkre, miközben állandóan zavartak a környéken leselkedő besenyők. Megérkezve esti táborhelyünkre, kunyhót eskábáltunk össze, hogy megvédjen a vadállatoktól, esőtől, besenyőktől. Jöttek is ám a besenyők, ordítózva rohagáltak körülöttünk, de elűztük őket. A tábornőzhöz megérkezett Árpád vezér futárja, és kihirdette, hogy a vezér másnap gyűlésre hívja a törzseket, mert beszélni aikkor velük. Úgy aludtunk el aznap éjjel, hogy rengeteg élményben volt részünk és sok új barátot szereztünk.

Másnap korán az új csatakiáltásunkkal elindultunk a törzsgyűlésre. Árpád közölte velünk, hogy

Honfoglalók Fillmore-ban

a törzsfők vérszerződéssel erősítik meg szövetségüket. Árpád kérdésére, hogy akarunk-e új hazát, mindannyian igen-t kiáltottunk. Ekkor a törzsfők vérüket (piros volt!) összeeresztették egy pohárba és mindannyian ittak belőle. Árpád vezér kiadta a vezényszót az indulásra és akkor rendben bevonultunk a cserkészparkba, amelyik az új haza területét jelképezte. Elfoglaltuk állandó táborhelyünket. Hamarosan felvertük sátrainkat és berendezkedtünk.

A tábor nagyon élvezetes volt, mert mindenki jól beleélté magát a szerepébe. Az ünnepi zászlófelvonást el kellett halasztanunk a zuhogó eső miatt. A mi altáborunk mindhárom órának egy szárazabb helyre kellett átköltöznie.

Vasárnapra elállt az eső, mise után felvontuk a zászlókat, mindahármat: középen a magyart, egyik oldalon az amerikai, a másikon a kanadait. Ekkor Árpád vezér (Lendvai-Lintner Imre ü. v. elnök) köszöntötte a cserkészeket.

A gazdag élményekről elsősorban a programtörzs gondoskodott, de az altáborok vezetői sem maradtak ki belőle.

Énekeltünk, népijátékokat játszottunk, fontunk, kenyeret süttünk, építményeket készítettünk, varrtunk, táncoltunk és fürödtünk. Mindenki választott két titkos barátot: egy lányt és egy fiút a testvértáborból. Résztvettünk egynapos portyán is — vezetők nélkül. A szabad ég alatt aludtunk. Minden este volt tábortűzünk, olykor más altáborokkal közösen is.

A programtörzs feladataiban minden altábor résztvev.

Volt akadályverseny, majd Cserkész Olimpia. Ebben az őrsők versenyeztek az otthon megtanult vers, ballada és legenda előadásával. A legjobban élveztük a harmadik programot, a sportversenyt. Futottunk, dobunk, célbalőttünk, bicikliztünk. Közben a nagy meleg miatt egymást kellett locsolnunk vízzel.

Ráadásul a bolgárok is állandóan zavartak bennünket. Végül egy nagy színházban egyszer s mindenkorra leszámoltunk velük. Zalán vezérüket is foglyul ejtettük. Másnap diadalmas győzelmi ünnepély volt a táborban. Utolsó előtti napon az altáborok fogadták egymás küldöttségeit, délután pedig nagyszabású bemutatót a résztvevő csapatok népszokásokat és néptáncokat adtak elő. Utána a különböző versenyek díjait osztották ki. Utolsó este az egész tábor nagyszabású búcsútáborúzózn vett részt.

Annnyira élveztük és beleéltük magunkat ebbe a táborba, hogy mindig megmarad emlékezetünkben. A legfontosabb, hogy új barátságokat kötöttünk és sok élménnyel megyünk haza. Mindenki már nagyon várja a jövőévi tábor.

FELSŐVÁLYI FLÓRA - New Jersey

□□□□

HEGYEN-VÖLGYÖN LAKODALOM...

Kegyes és érdemes, jó leendő násznép!

Kívántuk megtisztelni kegyelmeitek becsületet és érdemes házakat avégre, hogy a mi nagy jó Urunk nevében, Szentkirályi Endre a hitnek lánczával Pigniczky Eszti kedves mátkájával ezt össze akarjuk kötni a módjával, az anyaszentegyház bevett szokásával, a Boyertown-i St. Columbkil Római Katolikus templomban, 1995. augusztus hó 26-án.

Násznemise után a pennsylvaniai Hereford község közelében, a Magyar Tanyán egy pohár borra, pár tányér ételre, jó szórakozásra meghívja az érdemes ház lakosát Vörös Katalin és Pigniczky László, úgymint Szentkirályi Melinda és Ödön, ha az Úr Istennek lenne tetszésére. Örömmükre szolgálja, ha palóc esküvőnk és lakodalmunkra népi jellegű ruhát öltene a kegyes násznép.

Válaszukat várva, tiszteljük az egész családot, és jó egészséget kívánunk mindannyiuknak.

PALÓC LAKODALOM AMERIKÁBAN

*Az apostol Szent Pál bölcsen azt állítja,
Hogy a leány atyját és anyját elhagyja,
Megen híveséhez, szívet annak adja,
Szüleit végképpen, de meg nem tagadja.*

Menyasszony búcsúztató (részlet)

Bizony voltak már ennél unalmasabb esküvők is. Jóval. Komolyabbak is. Csendesebbek. Visszafogottabbak. Mondom, unalmasabbak. De tulajdonképpen csak így tudtam volna elképzelni Pigniczky Eszti és Szentkirályi Endre egybekelését: egy olyan esküvő, amely egy kaliforniai körzeti tábor létszámát is elérte, amely hangerőben Vajtay Pista tábortüzeit is szégyenbe hozta (habár még Pista sem tudta volna szabályozni ezt a társaságot), és amelynek népi bemutatóját és lakodalmi szokásrendjét, mondókáit még a Palócföldön is megcsodálták volna.

A boldog mátkapár

Mint utolsó percben érkező családtag, joggal mondhatom, hogy a több száz fős esküvőt előkészítő munka is nagyszabásúnak tűnt, de a szervezést (és a közeli családot) megmentette a vőlegény és a menyasszony még nagyobb családja, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség. Mint kiderült, mivel a KMCSSZ megtartotta a X. Jubileumi Tábor (melyben — érdekes

módon — nem kis szerepet vállalt Endre és Eszti), ezáltal lehetővé tette a meghívottak 99%-ának közvetlen értesítését és az önkéntes cserkészektől és vezetőkből álló munkaerő 99%-ának mozgósítását, akik felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtottak. De hiszen volt is munka bőven. Kisebb-nagyobb cserkészek már az esküvő hajnalán elkezdtek díszíteni a Philadelphia közelében fekvő Magyar Tanyán az uszoda és a környező épület környékét, frissen szedett virágokkal, faágakkal, gyertyákkal és a Jubi táborban készített különféle kézügyességi holmikkal, díszekkel. Eszti otthonosan vezényelte a cserkészszereget, hisz ott rohangált ő is kiskorában, még amikor szülei voltak a cserkészparancsnokok. Persze ők is jelen voltak és fontos szerepük volt az előkészületekben. Pige bá a násznép bőséges ellátásáról gondoskodott, Katinéni pedig a menyasszony öltöztetését készítette elő (Ibi-nagyival, aki leány korában hasonló kazári menyasszonyt öltöztetett), rakosgatta a kikeményített szoknyák tömkelegét és utasította a nyoszolyó hadakat.

Sajnos, nem jut hely felsorolni a finom vacsora különböző elemeit, melyeket mind egy kis vers keretében tálatnak fel. Azokat a tréfákat sem tudnám végigszorolni, melyek abból eredtek, hogy — új népszokást alkotva — a boldog pár csak akkor volt hajlandó nyilvánosan megcsókolni egymást, ha verssel, énekkel vagy táncal követelte a násznép. És habár nagyon szeretném, azt a számtalan kisebb mókát sem tudnám elmesélni, melyet a tíz nyoszolyó és a tíz vőfély adott elő a vacsora alatt.

No jó, az egyiket azért mégis elmesélem.

Gondolom, a lagzi legszínesebb jelenetei közé tartozott a „menyasszonyi ágyvitel” Magyarország egyes vidékein, a Palócföldön is az volt a szokás, hogy a nagy

A nyoszolyólányok viszik a menyasszony ágyát

esküvők előtt, szombat reggel átvitték a menyasszony ágyát a vőlegény házához, a nászéjszakához kapcsolódó szimbolikus menetben. A nyoszolyók feladata volt az ágy megvetése és felpárnázása. A sok párnát általában a

menyasszony családtagjai ajándékozták, olyan asszonyok, akik a menyasszony körül kisegítő „anyaszerepet” vállaltak. Miután az ágy a helyére került, előfordult az is, hogy a vőlegény férfi családtagjai szétdobálták az ágyon a párnákat, nagy felfordulást csináltak, játékbabát repítettek az ágy közepére, szimbolikus célzásokkal. Nos, ami Eszti ágyát illeti, a szó szoros értelmében megtörtént az ágyvitel, mert azt én személyesen szállítottam San Franciscó-ból Cleveland-be, de a részleteket nem mondom el, csak remélem, hogy a kansas-i zivatar nem ártott meg túlságosan a matracnak. Az esküvőn eljátszottuk az ágyvitel rövidebb változatát; a megvetett, felpárnázott ágyat az uszoda körül cipelte

A vőlegény a 10 vőfélygel és Ádám atyával

körbe 9 nyoszolyólány. Az ágyon legalább 7 párna díszlett, Kaliforniából, Pennsylvániából, sőt Magyarországról is jött egy. A vőfélyek, gondolom, nem ismervén a huncut népszokást, békében hagyták a párnákat, így az ágy tökéletesen rendezett maradt. Utólag persze kiderült, hogy jólszolgált az új párna(k).

Ropják a táncot kivilágos kivrirdig...

Végezetül még annyit szeretnék megemlíteni, hogy az esküvőn bekövetkezett műszaki hibákat (itt főleg a fényre gondolok), nem mi terveztük, de utólag meg kell állapítanom, hogy még ezek sem zavarták a bulit — sőt még élvezetesebbé tették. Azok számára, akik nem tudtak eljönni, készült nem is egy, hanem jónéhány filmfelvétel az eseményről. Gondolom, az új Szentkirályi-Pigniczky jövevény keresztelőjén ezt fogják vetíteni.

Megegyszer: sok szerencsét az új házaspárnak!

PIGNICZKY RÉKA — Budapest

□□□□

CSAPATKRÓNIKA

39. sz.

MAGYAROK NAGYASSZONYA

lcscs.

BUENOS AIRES

1955. A KEZDET. Máter Bodolai Margit cscst.:
Hogy kezdődött?

Egy szép napsugaras délután megjelent nálam három nagy lány a Zrínyiek közül, és kertelés nélkül kipakoltak a kívánságukkal: „Máter, mi cserkészkedni akarunk, jöjjön, alapítsa meg a leánycsapatot.” És elkezdtük. Nem volt sok tudásunk, kevesen voltunk, de volt lelkesedésünk.

Felejthetetlenül szép volt piriapoli-si első táborunk. A tábornéknél mindent énekelünk, ami magyar volt — ma már eltűntek. De a lelkesedéssel tovább haladtunk előre. Így mentünk EL Bolson-ba, amikor a rettentés teherautó-utazás sem törte le a jókedvünket. Itt kapta a „7 főnök” Hóféherke törpéinek a nevét. (Emlékszel, Hapci?) S hát a córdoba-i tábor, ahol Mária az őrsi sátrat pont egy kígyófészék fölé állította? S a córdoba-i tábor, ahol a nagy Főnök számára menyasszony is került? Szegények voltunk, mint a templom egere, de a lányok nevetve cipelték a nagy fazekakat az avenidákra az állomás felé. Mégis, talán ezek az évek voltak — legalább is nekünk — a cserkész aranyos évei, mert a szív, a lélek, a lelkesedés és az akarat tesz csudadolgokat.

1955-1961 Főhőné Balogh-Kovács Judith cst.: Minden szombat volt őrsi óra Platanos-on. Már alig vártuk. A Róka-szobornál találkoztunk, a vonaton végig notázunk.

Hallgattuk a felejthetetlen lelkifröccsöket, hálásan csüngtünk a Máter inden szaván, rajongtunk érte.

...Lázás tábori előkészületek, egyenruha- és sátorvarrás, cserkésztudományok...népi hagyományok: egy végtelen, bűvös mesevilág tárult ki előttünk. Nagyon bátor volt a Máter: egyszer csak rám bízta a csapatot. 20 éves lehettem? Irtó nagy meglepetés volt és még több lendület adott nekem...Minden tábor tisztikrából új barátság lett. (Ki nem

hallott még a hét törpéről?... Vagy a Vénkisasszonyokról?) A Sandoz gyógyszergyár irodája évekig valóságos cserkészközpont volt, 5 lelkes vezető dolgozott ott együtt. Egy szép napon szobát kaptunk a Magyar Házban. Milyen boldogan rendeztük be. Rájöttünk a fa- és bórdíszmunka örömeire, észrevétlenül belecúsztunk a regélés örömeibe...Fonó jelenet, ballada, népitáncok,...ezt már nem lehetett lefékezni. Platanos-on 3 napos majálison feltérképeztük a parkot mint a történelmi Magyarországot az összes tájegységeivel, népművészeti kiállítás, építmények, lacikonyhák...Klassz volt! Nemzetközi táborúztunk Palermo-ban óriási siker... az első cserkészbál... mennyi öröm. Talán legnagyobb élményünk volt Lady Baden Powell látogatása 1959-ben. A cserkésznapon kiválóan szerepeltünk, Lady BP az argentinéket ösztökölte, hogy tanuljanak tőlünk. Büszkék voltunk!

1961-1967 Némethy Kessérő Judit cscst.: Mire 1961-ben csapatparancsnok lettem, a Magyar Házban kapott szobácska kicsinyisége sürgőssé tette a cserkészotthon problémájának megoldását. Kapóra jött, hogy Buenos Aires városa éppen ekkor számolta fel villamos hálózatát. Osztogatták fűnek-fának. Mi is igényeltünk és kaptunk 3 kímustrált villamoskocsit. De, Istenem, hová tegyük? Sorg Antal bácsi, a nagy acélgyáros, Belgrano-i nagy gyártelepén helyet adott a villamosainknak. U-alakban raktuk le azokat, és versenyeztünk, melyik rajé lesz a legszebb. Sajnos, Anti bácsinak el kellett adni a telepet. Hova tegyük ezt a

három „szörnyeteget?” Ekkor határoztuk el a telekvételt Olivos-on. Erre a célra megalakult az EMESE mint jogi személy. A telket végül Morenos-on vettük meg, rákerült az otthon. De egy szép nap ellopták! Nagyon el voltunk keseredve. De végül is jó vége lett a kalandos otthonkeresésnek, mert később a kolónia összefogott és létrejött a pazar Rákóczi Cserkészotthon, amelyre mindannyian büszkék lehetek.

A cserkészkedésben az volt a legjobb hogy, mi vezetők is összejöhettünk, rendszeresen végeztük a munkánkat. Megalakult az Attila őrsvezetői őrsünk, s ez mindenben segítette a vezetést. Olyan vezetők voltak benne, kiket mindannyian ismertek: Hapci, Meleg Judit, Göndör Emma, Rajczy Kati, Cunci — és olyanok is, akikről talán csak hallottatok, mert elkerültek Argentínából, nem tényleges vezetők többé. Barátnők voltunk, de mindannyiunknak önállóan végzett feladata volt. Táborozás előtt mindenki a saját feladatkörét készítette elő. Azóta rájöttem, hogy ritka szerencsés voltam, mert rengetegen segítettek. Az Attilákon kívül elődöm, Judith is, Máter Bodolai, Cala bá, Theész bácsi és nem utolsósorban szövetségi előjáróim. Külön örömet okoz az a ritka alkalom, amikor köztetek lehetek.

1968-1970 Honfiné Rajczy Katalin cst.:

Az elmúlt esztendőben csapatunknak voltak mély és magas pontjai. Én az egyik krízis alatt vettem át a parancsnoki tisztséget, amikor alig volt egy tucat igazi cserkészünk. Ekkor megalakult a Pitypang őrs és egy hosszú téli elmélyülés után egy sikeres kiscserkészotthort rendeztünk Gowland-ben. (Emlékszem nevekre: Zólyomi Kati, Szentpétery Juti és Zizi, Gáti Buksi, Czanyó Pati és Éva, Bernáth Anikó... Lomniczy Paulette és Alexandra...) Az ígéretről a tölgyfaerdőben felejthetetlen volt. Utána következett a Trelew-i tábor, ami kimerített. De ott is tettük, amit lehetett.

1970-1973 A krízisek jó tulajdonsága, hogy hamar elmúlnak. Ez bevált Balogh-Kovács Judith második parancsnoksága alatt.

1973-1977 Lomniczyné Pejachevich Letti:

1973 márciusában Benedek Lászlónéval együtt átvettük a csapat irányítását. Nehéz volt a kezdet, mert a Szövetségnek csapatunk vezetésére vonatkozó döntésével

többen nem értettek egyet. Ők kiváltak és megalakították a 68. sz. Pirooska csapatot. Akkori csapatlétszámunk 43 volt. Legfontosabb feladatunknak a magyar nyelv ápolását éreztük. Ez a Zrínyi Ifjúsági Kör keretében történt, melynek vasárnapi találkozóin csapatunk minden tagja részt vett. Cserkész összejöveteleinket havonta kétszer egy magán házban tartottuk.

1974 januárjában, Bariloché-ben a cserkész történelem talán legvizezebb táborában vettünk részt, dermesztő hidegben és napi 24 órás zuhogó esőben. de a tábor jól sikerült. Régi hagyományainkhoz hűen rendszeresen betlehemeztünk az őregotthonban. 1975 januárjában kiscserkész vk. táborban vettünk részt Brazíliában. 44 létszámú nyári nagytáborunkban az összetartozás szellemét mélyítettük el. 1975. májusában megkezdődött a buenos airesi magyar cserkészház építése, melyben a kerület minden csapata lelkesen segített. 1976-ban a brazilai cserkészekkel együtt 200-an ünnepeltük a magyar cserkészet 65 éves fennállását. Az év kimagasló eseménye volt a Zrínyi Kör keretében a történelem érettségi. Októbertől kezdve földrajz tanulás kötötte le a cserkészek figyelmét. Október 9-én avattuk fel a cserkészházat. Festése, takarítása, díszítése, berendezése alaposan rányomta bélyegét évi programunkra. 1977 márciusában egy virágzó, szellemekben gazdag örökséget kapott az új fiatal gárda.

1977-1983 Zaháné Lomniczy Alexandra cst.:

Több mint hatéves parancsnoki tevékenységemet 1977 márciusában kezdtem. Előtte Édesanyám volt a parancsnok és neki köszönhetem, hogy virágzó csapat élére kerültem.

Az első idők nem voltak nagyon könnyűek. Hiszen csak 19 éves voltam és sok mindent nem tudtam. A vezetéshez szükséges tekintély is csak csírában volt

meg. Első évemben szerveztem meg a felejthetetlen vilá-nai-biciklitúrát kint alvással, kalandozó éjszakával, mulatságos akadályokkal. Első nagytáboromat a chilei határ mentén rendeztem, s portya közben Chilébe is átlátogattunk: valódi nemzetközi tábor volt. Nagyon szorgalmaztam az új cserkészház mellett a kis kertünk ápolását. Az őrsök kerti sarkuk volt és vetélkedtek, kinek szebb a kertje. A Zrínyi Ifjúsági Kör (ZIK) keretében kétszer is előadtuk a Bánk bánt. Sok-sok munkát jelentett, de a próbákon sokat szórakoztunk. '79-ben a tengerparton táboroztunk, Claramecó-ban. Az év végén Cariló-ban kiscserkész-tábor rendeztünk, a 12-es kiscserkész szomszédságában. Sok karácsonyi népszokást felidézünk és a Mikulás is meglátogatott. 1980 januárjában az Andok hegységében táboroztunk, Bariloche mellett. Az alpesi hangulatú tájon ez volt életem legszebb élménye. Ebben az évben 3 rajra osztottuk a csapatot: Kalocsa (kiscs.), Palóc (cs. koriák) és Székelyek (róverek). Hamarosan egészséges versengés bontakozott ki a rajok között. A róverekkel dísztárgyakat készítettünk és ezeket később eladtuk a karácsonyi vásáron. Az őv. tábor 9 lány sikeresen elvégezte. Így történt, hogy az egész Székely raj (19-en) őrsvezetőkből állott. '80 decemberében Uruguay-ban rendeztünk kiscserkész tanyázást egy magyar család hétvégi nyaralójának a területén, a tengertől 50 méterre. Egy betlehemes jelenetet filmeztünk le, mindenki szerepelt benne. '81-ben részt vettünk a kerületi jubileumi táboron, a braziliai bencések birtokán, Santa Rosán. Áltáborunk neve Délvidék volt, mindennap baranyai ellényben vonultunk fel. Évközben szerveztünk kirándulásokat, kajaktúrát, róveravatást és tiszti konferenciát. '82-ben Córdobá-ban tamyáztak a kiscserkészeink. Ebben az évben átlagban sose voltunk 35-nél kevesebben.

Sok mindenről kellett volna még írni, főleg, amit nem lehet látni: a táborítúzek hangulatáról, az esők illatáról, az avatások izgalmairól, a saldungaray mise összeforrasztó szelleméről, a magyarság megtartásának

igyekezetéről... sorolhatnám estélig.

Köszönöm, Istenem, hogy a 39-esek parancsnoka lehettem!

1983-1989 Kaszáné Fóthy Erzsébet cst.

Születésemkor a szüleim aktív cserkészvezetők voltak és hamarosan elvittek táborozni. Így a cserkészlet számomra természetes életformává vált. Nehézségeim is voltak. Egy 13 tagú őrsnek a legfiatalabb tagja voltam, a mindig mosolygó, szófogadó Lumpi. Parancsnokaimat mindig el nem érhető magasságban példának láttam. Amikor a kiscserkészraj vezetője lettem, alig tudtam elhinni. De nagyon élveztem, mert a piciket szerettem a legjobban. De a lélegzetem is elállt, amikor egy szép márciusi napon Alexandra megkérdezte, hogy lennék-e a következő parancsnok. Eleinte azt hittem, viccel, mert idősebb segítőtisztek is voltak a csapatban. De aztán elkapott az öröm és büszkeség, no meg a félelem és izgalom vegyes érzése. Nem volt könnyű nálam idősebb vezetőket parancsnokának lenni, elnyerni a szülők támogatását, a lányok szeretetét, mindenre egyszerre gondolni és józan döntéseket hozni.

'84 kimagasló eseménye volt a Gödöllői Emléktábor a steffen-i tó partján. Én az 50 fős kiscserkész "Csodaszarvas" altábor vezetem a 180 tagú táborban. Atlétikai és szavaló versenyek után 80 taggal városi akadályversenyt rendeztünk. Befejezésül mindannyian elmentünk az Eucharisztikus Kongresszus emigráns miséjére. '85-ben kiscserkész tanyázásunk volt Mar Azul-ban; együtt ünnepeltük az Újév érkezését. Ugyanott tartottunk cserkész-tábor az „Isten szigetén”. Utána őv. tábor Mercedes-en és Corvina-tábor Platanos-on. Meglátogatott bennünket Békés Gellért atya, bencésrendi főapát és Matyasovszky Zsolnay Miklósbá, a MCCSZ elnöke. Nagy pompával ünnepeltük csapatunk 30 éves fennállását Platanos-on. '86-ban Córdobá-ban táboroztunk, biciklitúrával mentünk Rodríguez-re, ahol megtanultunk tehenet fejni, bocikat etetni és túró csinálni. Burzácó-ban a regősök által szervezett dél-amerikai magyar táncfalalkozón 120 vendégregőst fogadtunk. Ádám atya lelkigyakorlatán majdnem mind részt vettünk. '87-ben kerületi nagytáborban voltunk az uruguay-i Esmeraldán. Felejthetetlen élmény volt a mise a Szentatya argentinai látogatása alkalmából. '88-ban Mendoza-ban, 2500 méter magasságban volt gyönyörű táborunk. Ebben az évben őrsvezetőim sokat segítettek, mert én az esküvőmre készülődtem. '89-ben Córdobá-ban volt az utolsó táborom.

Köszönöm a cserkészlányaimnak, a szülőknél, vezetőimnek, A Magyarok Nagyasszonyának és a jó Istennek, hogy a 39. sz. Magyarok Nagyasszonya csapat parancsnoka lehettem.

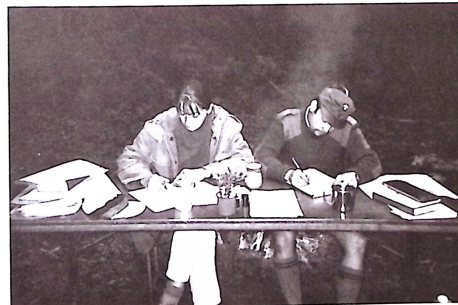
1989-1995 Gorondiné Haynal Edith cst.

19 éves tapasztalatlan segédítőt voltam, mikor átvettém a parancsnokságot. Azt sem tudtam mi egy körlevél. Nem volt más választás: belejöttem. A megoldott feladatokat sorban követték: évi munkaterv készítése, parancsnoki gyűlések, táborhely keresés, kirándulások megszervezése, vezetői gyűlések...szülői értekezletek és a velük való kapcsolat(!)... Voltak nehézségeim, de sok támogatást is kaptam. Mindez erőt adott. Eszembe jut a Sierra de la Ventana-i tábor, ahol csak ketten voltunk vezetők (őrsvezetők nélkül). Vagy sokáig tervezett hegyitúránk 1992-ben, mely a fáradtság ellenére nagy élmény volt. '93-ban a helytállásunk a kajaktúrán, ahol megmutattuk, hogy erős karjaink vannak. A Harangvirág őrs avatása, amivel megint megindult a nagycserkészraj működése, pár évi szünetelés után. '94-ben a Cariló-i nagytáboron megmutattuk, hogy csupán 8 résztvevővel is lehet igazi cserkész-munkát végezni.

Eszembe jutnak másfajta emlékek, inkább a borzasztó típusból. El lehet felejteni a Zárate-i biciklitúrát, ahol Hóvirág őrsünk m á s f é l n a p i g e l t ü n t, míg végül Buenos Aires-től 150 km-re megtaláltuk őket? Erről jut eszembe a Luján-i biciklitúra 91-ben, amikor nyakig sárban toltuk a bicikliket még éjjelkor is, korgó gyomorral.

Sok mindent köszönhetek annak, hogy ezt a csapatot vezethettem. Sok munka vár még a csapatra, új őrsök nőnek fel, nyüzsgőnek a kislányok. Megérdemlik, hogy olyan emlékeket gyűjtsenek ők is, mint amilyenek elkísérnek minket egész életünkben.

ŐV. VK. TÁBOR AUSZTRÁLIÁBAN

Alszik a tábor, csak a vezetők dolgoznak a táboritúznél...

A nyugati magyar cserkészlet 15 új őrsvezetővel gyarapodott a Melbourne-i Cserkészparkban 1995. április 14-23. között megtartott hideg-és vízestábor után.

A tábor forgatókönyvét a „Pál utcai fiúk” című könyvre építettük fel. Ezért a három őrs a Boka, Csónakos és Nemecsek nevet kapta. Az őrsöket a helyszínen állítottuk össze, hogy a Sydney-ek együtt lehessenek a Melbourne-iekkel. Összesen 15-en voltunk, kilencen Sydney-ből, hatan Melbourne-ből, valamint 8 vezető. A tíz nap után csodálatos élményekkel és tudásanyaggal gyarapodtunk.

Magyar őrsvezetők esküteletétele az ausztrál őrserdőben

A vezetők előadásai reggeltől estig folytak és nagyon színvonalasak voltak.

A változatosság kedvéért 24 órás portyát is rendeztünk, ami azzal kezdődött, hogy teljes egyenruhában, hátizsákkal át kellett kelniük a Yarra folyón. Húsvét vasárnapján misén vettünk részt, hétfőn a fiúk meglocsolták a lányokat. Az időjárás nem kedvezett, napot alig láttunk, esőt annál többet. Az utolsó estén az ég is kitisztult felavatásunk tiszteletére és a csillagok alatt tehetők le az esküt, hogy jó őrsvezetők, igaz magyarok leszünk, elveinkhez hűek maradunk. Szomorú szívvel búcsúztunk el egymástól, de életre szóló emlékekkel tértünk haza.

BODA ÁDÁM őv.

Hímestojás minták (Gyimes)

LEÁNY ŐV. VK. TÁBOR NÉMETORSZÁGBAN — KASTL

A táborparancsnok naplójából...

Vasárnap, július 30. * A nap folyamán megérkezett na 4 kiképző és 11 jelölt, 4 országból, 10 csapatból. Az ismerkedő tábortüznél többé-kevésbé kotyueles kérdésekkel próbáltuk megismerni egymást.

Hétfő, július 31. * Reggel közös tábornyitás volt. Felvonul a 4 vk. és a 2 minta altábor — összesen majdnem 150 cserkész. Később megalakult táborunkban a 3 órs. A nap nagy részét tábori építmények készítésével töltöttük. Megkezdődtek az előadások.

Kedd augusztus 1. * A svájciak nemzeti ünnepe, de a táborban nem munkaszüneti nap. De mi „svájciak” (2 zürichi, 1 genfi) ünnepeltünk este: svájci kereszttel díszített kekszet ettünk, Tell Vilmos „cocktail”-lal koccintottunk, sőt a híres almalövése is sor került (de banánt használtunk — almahiány miatt)...

Szerda, augusztus 2. * A jelöltek ma gyakorolták először őrvezetői szerepüket egy mintaőrrel. Minden jelölt még 2 további foglalkozást tart a következő napokban. Miután a „Pálcái fiúk” című regény a tábor kerettörténete, egy esti játék keretében az őrök átlopózkodtak a „Füvészkert”-be. Ott kihallgatták a „vörösingese” titkos terveit. Nagyon izgalmas volt...

Csütörtök, augusztus 3. * A fiú őv. táborral volt közös felőrás játék. Ennek eredménye: a lányok kb. 45%-a áldozatul esett a hepe-hupás talajnak és a srácok keménységének. Véresen és sántikálva tértünk vissza táborunkba...

Péntek, augusztus 4. * Délután nagy eső zúdult a nyakunkba. Emiatt az esti forgószínpadnál komoly nehézségekkel küzdöttünk a tűzrakással. Minden tudományunk ellenére egy tűz sem akart meggyulladni.

Szombat, augusztus 5 * A Ma magunk főztük a vacsorát: bundáskenyeret és palacsintát. Munkánk gyümölcsinek egyikével ünnepélyesen átvonultunk a fiú őv. táborba. Nem tudom, hogyan osztották el tízfélét azt az egy palacsintát — de éjjel a fiúk megleptek minket egy szerenáddal.

Vasárnap, augusztus 6. A rohampálya: rövid volt, de intenzív. Futás közben volt kűszás, lábbal írás, fáramászás zoknipuszilással, kakaóbamászás és hasonló vidám feladatok...

Hétfő, augusztus 7. * Mihelyt elindult az első őr s a portyára, megeredt az első zivatar. Szerencsére nem esett állandóan az eső, de mindig újra rákezdett. A „Pál utcai” őrök az állomásokat követve végül is megérkeztek az

alvóhelyhez... de az egyik őr csak egy nagy (és teljesen felesleges) kerülővel futott be...

Kedd, augusztus 8. Alig indult el a „Pál utcai” csoport hazafelé, nagy támadás érte őket. A vörösingések „páncélkocsiból” homokbombákkal támadtak!

Szerda, augusztus 9. Dél előtt az írásbeli vizsga volt a műsoron, délután a szóbeli vagyis a gyakorlati próba. Az összesített pontszámot estére számoltuk ki: Gabi lett az első (nem hiába, zürichi cserkészlány!). Az őrvezető avatás volt a tábor utolsó nagy eseménye. Csütörtökön átváltottunk jubi-táborra.

Maszkot alias PILINSZKY KATALIN cspk.

62. sz. Sarolta lcses. — Zürich

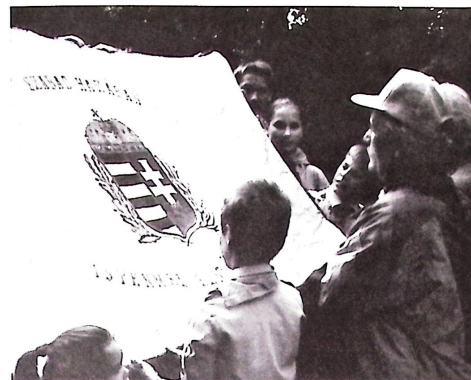
forrás: A Zürichi Magyar Cserkészcsapatok Lapja

□□□□

MAGYARORSZÁG

CSERKÉSZEREKLYE: A 8. sz. TURUL cscs. ZÁSZLAJA

A 8.sz. Turul cscs. egyike a legrégebbi magyar csapatoknak, 1913-ban alakult Pesterzsébeten, a református egyház védnöksége alatt. Jelenlegi fenntartó testülete a pesterzsébeti központi ref. gyülekezet. Parancsnoka: Németh Béla. A csapat 1928-ban egy gyönyörű ún. felvonulási zászlót kapott ajándékba a presbitériumtól. Egyik oldalán egy hímzett turulmadár volt látható, a másik oldalán színes gyöngyökkel és zsinórozással a címeres magyar korona. A cserkészek számára a zászló hordozása a legnagyobb kitüntetés jele volt. A II. világháború alatt a zászlót a cserkészotthon padlásán rejtették el. 1948-ban a cserkésztestet sok más egyesülettel együtt betiltották, magát a várost Leninvárosnak nevezték el, és a csapat fiataljai csak akkor működhetek volna, ha felveszik a Lenin-íffak nevet. A zászlót ekkor az egyik csapatag — Gál György — rejtette el. Igen nagy szegénységben éltek Gálék, s ráadásul a kommunista hatóságok állandóan zaklatták őket, keresték a zászlót. Ekkor a zászló „vándorzászló”-vá változott, hol egyik, hol másik cserkészcsalád rejtette el. Gál Györgyöt kétszer verték meg, és a zaklatások miatt Budára költözött. Ennek ellenére, még 1987-ben is zaklatták, kétszer is feljelentették. De végre kiderült az ég a hazai cserkészt fölött. Molnár Béla öregcserkész újjászervezte a csapatot, és 1991-ben már 35 tagjuk volt. Előkerült a régi zászló is, ünnepélyesen az egyház épületében helyezték el, hogy biztonságban legyen.

De szép volt megsimogatni a régi zászlót, melynek felirata: „SZABAD HAZÁBAN ISTENNEL ÉLNI”

A csapatot jellemzi, hogy a honismeretre nagy súlyt fektetnek. Nyaranta gyakran mozgótáborokat rendeznek, járják az ország festői szépségű és történelmi tájait. Anyagi támogatásuk - az otthoni súlyos gazdasági helyzet miatt — nagyon gyenge lábakon áll, nem jobban, mint az egész kárpát-medencei magyar cserkésztesté. Dicséretre méltó egy 1956-ban Amerikába, Texasba kivándorolt csapatag (Sáfrány István öregcserkész) személyi alapítványa, melynek kamatait évről-évre szegénysorsú gyerekek táboroztatására fordíthatják. A reményt azonban nem adják fel. Mint parancsnok írja, szívesen eszközeikkel igyekeznek szolgálni Istent, a Hazát és Embertársaikat.

forrás: NÉMETH BÉLA cspk.

MCSSZ — 8. sz. TURUL cscs. — Pesterzsébet

□□□□

KÁRPÁTALJA

A „NÉMA SIKOLY”

(Késve jutott el hozzánk, de időserűségéből semmit sem veszített ez az írás, melyet az alábbiakban rövidített formában közlünk.)

A Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség (KáMCSSZ) kezdeményezésére, kulturális és pedagógiai szervezetek, valamint a Magyarok Világszövetsége (MVSZ) támogatásával, 1944 október 29-én (az ENSZ és II. János Pál pápa által meghirdetett „A Család

Nemzetközi Éve” alkalmából) tudományos konferenciát rendezett Munkácsen. A konferencián részt vett dr. Lukács János, az MCSSZ ügyvezető elnöke, az egyházak képviselői, a Magyarul Beszélő Orvosok Szövetségének és a Keresztény Orvosok Szövetségének küldöttei, és sokan mások.

Dr. Balogh Géza munkácsi orvos beszámolt arról, hogy a születések száma csökken Kárpátalja magyarlakta vidékein, az öngyilkossági és egyéb statisztikai adatok torzítottak s ez megnehezíti a valós helyzet feltérképezését. Ortutay Elemér a szovjet rendszer ateista, embrenyomorító időszakát elemezte, és rámutatott, hogy a Sátán, a Rossz ma is folytatja garázdálkodását, ezért állandóan résen kell lennünk. Téglássy Imrétől „Kannibalizmus vagy magzatvédelem” címmel tartalmas, megdöbbentő előadást hallottunk. Illusztrálásként megtekintettük a *Néma sikoly* című ultrahangos felvétellel készült filmet, mely az anyaméhben belüli drámai pillanatokot mutatta be egy abortusz alatt. Sokáig nem jutott szóhoz senki e képsorok láttán.

Téglássy előadásából tudtuk meg, hogy az elmúlt évtizedekben az USA-ban 26 millió abortuszt regisztráltak. A tízmillió Magyarországon pedig 5 millió megszületésre váró gyermeket pusztítottak el ily módon. Iszonyú számok. Ha ilyen módon öregedik el a magyar társadalom, akkor 2050 körül az ország lakossága 7 millióra csökken. Egy nemzeti tragédia árnyékát vetítik előre ezek az adatok.

Gulácsy Lajos a család isteni rendelését hangoztatta, Majnek Jenő Antal pedig arra mutatott rá, hogy Jézus útja az egyedüli helyes út, mely arra is megtanít, hogy tiszteljük a másságot a családban is. Zika Klára a hitről szólt, mely a család megtartója a szörnyűségek között is, a pozitív személyiségformáló példákkal. Dr. Lukács János, a MCSSZ üv. elnöke azt elemezte, hogyan verte szét a családot a kommunista rendszer. Majd rámutatott az ifjúsági szervezetek nagy szerepére a család értékrendjének visszaállításában. Dr. Némethy Zoltán — 6 gyerek apja — a szülők és gyermekeik közötti kommunikáció fontosságát hangsúlyozta.

A tanácskozás után az előadók és a közönség áthalagott a „II. Rákóczi Ferenc” középiskolába, ahol már reggel óta pezsgett az élet, mert a KáMCSSZ 30 cserkészvezetője — Aknaszlatinától Técsőig, Ungvártól Nagyszőlősig — színes, változatos programmal várta a gyerekeket s családokat, volt itt papírhajtogatás, rajz, zeneszoba, táncház, keresztretjétnyújtás, staféta, családok vetélkedője, video vetítés... Óriási volt az érdeklődés. A szülők a gyerekekkel együtt szórakoztak, játszottak, no meg tombolajegyet gyűjthettek. A folyóson *Az én családom* címmel a gyerekek rajzait és egyéb

alkotásait állítottuk ki. Nagyon kevés rajz tükrözte a családi légkört. Az alkotások túlnyomó többségén az volt érezhető, hogy a családon belül mindenki külön él, az apa újságot olvas, vagy tévét néz, a gyerek magában játszik, az anya főz. Ezek a rajzok jelzésértékűek. A szórakozás után a cserkészek által működtetett svédasztal több mint 250 embert vendéglát meg.

Délután a munkácsi kultúrház nagytermében a cserkészek gazdag kulturális műsort mutattak be. Ebben szerepeltek versek, zeneszámok, népdalok, tréfás jelenetek, majd Vozáry Aladárnak egy 1926-ban megjelent, megrendítő írásából mondott el részleteket egy munkácsi cserkészlány. A Szózat énekletével fejeződött be az előadás. Az utolsó akkordra a közeli katolikus templomban került sor, ahol pislákoló mécsesek fényénél énekeltünk. A Kárpátalja sok-sok helységéből összesereglett fiatalok azért imádkoztak az Úrhoz, hogy legyen megújulás, mert csak ez biztosíthatja a magyarság fennmaradását. Az éneklés végén megfogtuk egymás kezét a templomban és közösen elmondtuk a Miatyánkot. Nagyon mélyen szakadt fel lelkünk a Himnusz: Isten, áldd meg a magyart... (mert) megbűnhődte már e nép a múltat jóvendőt...

POPOVICS BÉLA
a KáMCSZ elnöke

ÖKUMENIKUS IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

A résztvevők joggal gondolták, hogy az év legrangosabb találkozásán vettek a Család Évének szentelt II. nagyszülősi ifjúsági találkozón. A színvonalas rendezést a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség és a nagyszülősi római kat. egyházközösség ifjúsági csoportja biztosította. A 3 napos találkozó előadói Mészáros Domonkos, debreceni domonkosrendi szerzetes, Majnek Antal és Papp Tihamér ferencesrendi atyák, Dani Eszter református lelkész, és Orosz István görögkatolikus lelkész voltak.

Az előadások még az oly kevés pihenőidőben is elmélyülésre készítették a hallgatókat. Minden napot szentmisével és istentisztelettel kezdték. Az első nap ismerkedő társasjátékkal folytatódott, kiscsoportokat alkakítottak, melyek közösen megoldandó feladatokat kaptak. Csendes meditáció fejezte be a napot.

Hosszúra nyúlva az előadások ismertetése, ezért inkább az azokat követő kiscsoportos megvitatások témáit sorolnám fel: Isten szeretetének a családban való megnyilvánulása; lehet-e egy fiú és leány között csak

barátság?; ismerkedés — udvarlás — keresztény erkölcs; képes vagyok-e elszakadni a szülőktől?; hűség, a házasság felbonthatatlansága; megbocsátás, önévelés; a gyermekáldás elfogadása; gazdasági nehézségek a családban; testi fenyítés; értékeink átadása a gyerekeknek; a nevelés művészete...

A kiscsoportos megbeszélések eredményeit a fórumon összegezték a képviselők. A három nap eredményeit Tihamér atya foglalta egybe a adott lelki házi feladatot a fiataloknak — az egy év múlva esedékes következő ifjúsági találkozóra.

BÁRDOS ISTVÁN

Öszinte elismeréssel küldjük köszöntésünket a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetségnek a Család Nemzetközi Événél vállalt hitvalló és útmutató társadalmi magatartásukért.
A külföldi **MAGYAR CSERKÉSZ** szerkesztőségé

ERDÉLY

Az RMCSSZ 5 éves jubileumán, Szárhegyen...

LEVÉL CSÍKSZENTDOMOKOSRÓL

Május elején emlékeztünk meg Márton Áronról, aki a mi falunkban született, s akinek a nevét viseli a csapatunk. Ez alkalommal avattunk fel iskolánkban egy szép nagy tornatermet, melynek építését már 1985-ben elkezdték, de csak most sikerült befejezni. Ugyancsak májusban vendégszerepelt nálunk a sepsiszentgyörgyi Tanulók Klubjának „Muskátlí” nevű

néptáncgyűjtése, akikkel nagyon összeharagkoztunk és meghívtak minket Szentgyörgyre.

Élménytelen, gazdag kirándulásban volt részünk. A következő hét fénypontját a csíksomlyói búcsú jelentette, ahová kétszáz ezres tömeg zarándokolt az idén is. Ez lelki feltöltődést megtartó erőt jelent mindannyiunk számára.

Idén is megrendeztük a Pásztorbükk találkozót, Báthory Endre érsek, fejedelem méltatlan halálának (1599) kiengesztelésére. A találkozó programjából most sem hiányzott a hagyományos főzőverseny, növényismeret, elsősegélynyújtás és a szép tábornézés.

Megkaptam a tisztképzés vázlatgyűjteményt, valamint a Vezetők Lapját és a Magyar Cserkészt. Köszönöm. Szeretettel kívánok jó munkát!

KURKÓ IBOLYA cspk.

FELVIDÉK

CSERKÉSZTÁBOR DERESKEN

Ötödik alkalommal rendeztük meg nyári nagytáborunkat 1995. júliusában. A helyszín ezúttal a festői szépségű dereski erdő volt, Deresk falu (Dúdor István festőművész szülőhelye) közelében. A domboldalban lévő hajdani erdészház pompásan megfelelt cserkészeinknek. Hagyományainkhoz híven, meghívtuk tornaljai és füleki cserkésztestvéreinket, valamint a kassai Kazinczy Ferenc cs. egy őrsét. Magyarországról az ózdi öregcserkészek az idén is meglátogattak, és sokat segítettek az esti tábornézés színessé tételében, színvonalának javításában. Több mint kilencvenen (!)

vettünk részt a táboron. Gyerekek, vezetők egyaránt jól éreztük magunkat.

A tomboló meleg miatt kétszer is voltunk fürödni a közeli Tornalján, melynek strandja, a zsúfoltság ellenére, minden igényt kielégített. Szerveztünk kispályát tájékoztató versennyel összekötve, a közeli Dapsy kúthoz. Nagy sikere volt a nappali és éjszakai rohampálya tíz akadályának. De a tábor egyik csúcsát a nagyportya jelentette. A keretmese végigkísérte az őrsöket az egész magyar történelmen.

A tábor végén, az utolsó tábornézésre meghívtuk Deresk község egész lakosságát, élükön a polgármester úrral, Duszai Istvánnal, kiknek nagyon sokat köszönhetünk. Érdekes, izgalmas éjszakát jelentett barlangász-barátaink éjszakai „támadása” a zászlónk ellen, melyet riadó s hajnalig tartó nyugtalanság követett. Hálásan köszönjük Tóth László tiszteletes úrnak lelki üdvösségünk ápolását. Jövőre megpróbáljuk hatodszor is megrendezni nagytáborunkat. Két gondolat vezet: BiPi: „A cserkészet vidám játék a szabadság.” gr. Teleki Pál: „Emberebb embert, magyarabb magyart!”

VÖRÖS ATTILA cspk. — Rimaszombat

Fogadalomtétel Tompa Mihály szobra előtt.

VAJDSÁG

Van, ahol szépen folyik a csapatmunka, másutt döcög. Jelentkeztek újabb helységek is, hogy szeretnének csapatot alakítani. Nagy gondunk a vezetőhiány. Ezért öv. és st. vk.-tábort szervezünk. Telefon-összeköttetésünk Magyarországgal nagyon rossz. Adósságaink vannak, nagy gond a visszafizetés. Az infláció újra nekiindult. Van, aki a cserkészinget sem

tudja megvenni, különösen a többgyermekes családokban. Végezzük munkánkat, ahogy lehet.

KALAPIS STOJAN üv. elnök, VMCSSZ, Yugoslavia
Magyar kommün u. 56 - Muzslya — YU-23206
(A Vajdasági Szövetség utca-címe megmagyarázza a jugoszláviai problémák okát. — Szerkesztő.)

□□□□

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

Aranyvasárnap előtt mit csinálnék, ha nem vásárolnék? És mivel lehet a belvárosban közlekedni a legjobban? A 2-es villamossal. Ez a villamos zsúfolt, mindenki tolakodik, de nem baj, úgyis le kell szállnom, itt a „végálló.” Leszálok. Mellettem egy kis kutya is leszáll, tacsó-féle. Megállunk. Körülnézünk. Keressük egymás gazdáját. Tacsó szaglász, nem engem, a járdát, én meg lesem, merre kéne mennem és ki lehet a helyes tacsó netán helyes gazdája? Hát nincs sehol. Tacsó zsemlye-színű, fehér mellénye van, kíváncsi természetű. Én is. Megismerkedünk. „Tacsikám, hát hol a gazdád?” Nincs neki. „Valaki elhagyta a villamoson” — szól közbe egy öreg néni. Hát most akkor mi lesz, Tacsí? Nem hagyhatlak itt, gazdi nélkül. Tovább megy, keresi az ismerős szagokat. Sok van, de nem ismerős. Lehajolok, megsimogatom a kis fehér foltot a fején. Tacsí erre kedvezően válaszol, csóválja a farkát. Elindulunk a Margit-híd aluljárója felé, le a lépcsőn. Totyog mellettem, a hasa majdnem leér a földre. Néha felnéz, megvagyok-e, én meg lenézek, hátha elindult magától hazafelé. Nem igazán. Eldöntöm, menjünk Judithoz, ő amolyan állatbarát-féle, biztos tud egy állatvédő szervezetet, esetlek ők elfogadják. Megérkezünk Judithoz, kellemesen meglepődik. „Milyen aranyos! De itt nem maradhat.” Eldöntjük, hogy összeszűnk 1000 forintot, beadjuk az egyik állatmenhelyre, ott biztos jól bánnak vele (nem sintérek), találnak neki új gazdát. Csinálunk minihirdetést, hogy „Talált kutya” és gyártunk mindenféle rémtörténetet, hogy miért hagyták el szegényt. Közben már záróra a menhelynél, és nem vihetjük oda. Most mi lesz? Judit felajánlja, hogy felviszi a szomszéd családhoz, ők biztosan befogadják a Luca nevű óriás schnauzer mellé. Örömmel. Főleg Luca, akit nem zavar (érdekel) a dolog. A Tacsit annál inkább: mélyen a lelkében ott rejtőzik egy nagykutya támadásának emléke. A jószívű család ad neki eledelt, a remegés megszűnik, próbál aludni, de fázik. A családnál általában 18 fok van, schnauzer éghajlat. Megérkezem én, Tacsí ujjong, jön haza hozzánk, ahol persze rögtön felugrik a diványra. Picit elkényeztette valaki. Lefesünk

aludni. Tacsí kinn sír a nappaliban a csergén, amit letettünk neki. Bejön hozzánk. Fel az ágyra?!?! Azt már nem! Elmegyünk vele reggel sétálni, jó korán. Mindenhol megáll, mindenkit lámpaoszlopnak néz, minden nagyobb kutyánál elkezd sírni. Gyere onnan Tacsí, megesz reggelire az a német juhász. Meg is ette volna, de vacsorára. Ha a fiú nincs ott, itt lenne a vége a Tacsí/Touchy¹ történetnek, de nem így történt. Tacsí megúsza a német juhász támadását egy-két varrással. Az állatorvosok kivizsgálták, három éves, nincs bolhája, és a legjobb hír, ivarképes. Szóval, Tacsí ismertetőjelei napfényre kerülnek. Nálunk marad egy pár napig, keresünk neki gazdit. Kezdünk magunk is belejönni a gazdiszerembe. Ő is kezdi megkedvelni a lakásunkat, főleg a diványunkat. (Nehéz ellenállni.) És akkor megszólal a telefon: megvan-e még a kis Tacsó? Mert hogy a Szabadság-téren látott valaki egy „elveszett kutya” hirdetést, tacsót keresnek, zsemlye-színű hímet, fehér mellénye van, Dani névre hallgat. Ránézünk Tacsíra: „Dani???” Dani csóválja a farkát. Dani másnap hazatér a régi gazdijához, egy 17 éves kislányhoz.

Itt a vége...

PIGNICZKY RÉKA

Budapest. 1995. december

¹ Tacsí/Touchy szójáték; Touchy (kiejtése "tacsí") = érzékeny

Figyelem, cserkészvezetők!

Szentkirályi Pál és munkatársai
szerkesztésében megjelent a

CSERKÉSZ

FORGATÓKÖNYVEK PÉLDATÁRA

Kiváló segédkönyv portyák, táborok, akadályversenyek stb. keretmeséinek apró részletekig menő feldolgozására. Kapható a Cserkészboltban. Ára \$5.00.

MAGYAR CSERKÉSZ

A M A G Y A R
CSERKÉSZSZÖVETSÉG
HIVATALOS LAPJA

Szerkesztő: Cseh Tibor cst.
Kiadóhivatal: P. O. Box 68
Garfield, NJ 07026
U. S. A.